MIELIPIDE

Jos joku ei vielä ole tukihakemusta ennen lähettänyt sähköisesti, se kannattaa tehdä. Se on monin verroin helpompi asia kuin veroilmoituksen tekeminen ja lähettäminen. **MERJA YLITALO LUKIJALTA-PALSTALLA**

LUKIJALTA

Tarua ja totta Dragsvikistä

Perjantaina 10.2. MT:ssa kirjoitettiin varuskuntien lakkautuksista. Toimittaja kirjoitti kommentissaan Uudenmaan Prikaatista, että kun rahat on loppu, pitää säästää, mutta olisi kuitenkin hyvä, jos kaikki osallistuisivat säästötalkoisiin. Tästä juuri on kysymys.

Uudenmaan Prikaatin komentaja, kommodori Juha Vauhkonen, on useassa haastattelussa korostanut, että Dragsvikissä koulutetaan vuosittain noin 1 500 varusmiestä, mikä on 4,8 prosenttia koko maan varusmiehistä.

Henkilökuntaa Dragsvikissä on 1,3 prosenttia puolustusvoimien henkilökunnasta, ja puolustusmäärärahoista Uudenmaan Prikaati käyttää 0,8 prosenttia. Varuskunta on siis aivan kustannustehokkaammasta päästä.

Olisivatpa kaikki varuskunnat karsineet kustannuksia samalla tavalla. Suomen puolustusmäärärahoista ruotsinkielinen varusmieskoulutus käyttää siis alle prosentin ja yli 99 prosenttia menee muualle.

Useat ovat ehdottaneet että Dragsvikin voisi lakkauttaa ja toiminnat siirtää Upinniemeen. 9.1.2012 Dragsvikiin astui 760 uutta alokasta palvelukseen ja Upinniemeen 880 alokasta.

Jatkossa Kotkan noin 200 varusmiestä jää myös Upinniemeen, joka on täynnä. Upinniemi kasvaisi siis kaksi kertaa niin isoksi kuin tänään.

Mitä säästöjä syntyy jos toimiva, kustannustehokas yksikkö lopetetaan ja uudet vastaavankokoiset tilat rakennetaan noin 70 km lähemmäs Helsinkiä. Suomessa on useita muita varuskuntia, jotka ovat vieläkin lähempänä toisiaan kuin Dragsvik ja Upinniemi.

Kun Uudenmaan Prikaati, maan vanhin joukko-osasto, on ainoa prikaati joka kouluttaa rannikkojääkäreitä, sen toimintoja ei voi siirtää pois rannikolta.

Jotkut ovat ehdottaneet että Uudenmaan Prikaati pilkotaan osiin ja sijoitetaan useampaan varuskuntaan. Tämä taas vaatii lisää kielitaitoista henkilökuntaa useampaan varuskuntaan, kun nämä kouluttajat tänään on keskitetty yhteen paikkaan. Tämäkin lisäisi kustannuksia, ei säästöjä.

Maanantaina 20.2. MT:n mielipidesivulla kirjoittaja oli huolissaan siitä että ruotsinkieliset eristäytyvät ja nuoria ei altisteta yhteyteen suomenkielisten ikätoverien kanssa.

Todellisuudessa yli 50 prosenttia suomenruotsalaisten avo- ja avioliitoista solmitaan kielirajan yli, mikä mielestäni viittaa siihen että jonkinasteista kanssakäymistä kyllä löytyy.

Ne jotka väittävät että Dragsvik ei olisi strategisesti tärkeällä paikalla, eivät muista lähihistoriaa.

Vuonna 1940–41 vieraan vallan sotilaat olivat Hangossa ja Hangon rintaman taistelut käytiin Dragsvikin länsipuolella, ja 1944–56 itänaapurin sotilaat olivat Porkkalassa, jolloin rajavartijat partioivat Espoon rajalla.

Kun suurin osa Suomen viennistä ja tuonnista tapahtuu merta pitkin, niin rannikko ja satamat ovat varmaan tänäänkin yhtä tärkeät.

Tosiasia on että ikäluokat pienenevät. Vuonna 1990 Suomessa aloitti 67 427 oppilasta peruskoulun ensimmäisellä luokalla, mutta vuonna 2009 vain 56 770.

Ruotsinkieliset ikäluokat eivät pienene yhtä paljon kuin suomenkieliset, mikä ehkä monelle on yllätys. Kun ikäluokat pienenevät, on kallista ylläpitää kaikkia varuskuntia, kun kaikkiin ei riitä tarpeeksi varusmiehiä.

En millään tavalla vähättele muita varuskuntia ja mielestäni on surullista että niitä lakkautetaan, mutta en ymmärrä tätä vastakkainasettelua ja sitä miksi yksi varuskunta on otettu silmätikuksi.

Dan Holmberg
Raaseport

Suhteellisuutta

Tv:n kyselytunnilla keskusteltiin kiihkeästi valtion metsien myynnistä. Arvo noin 20 miljoonaa euroa. Suhteutettuna ympäristömenoihin, olisi kuin puhuttaisiin koiraverosta. **KM**

Palautetta

Kiitos ihanasta hevoselämää sarjan Tarmon tarinasta (MT 22.2.). **Lisää näitä :-)**

Pitäisiköhän Kontron ja Räsänen muuttaa vaikka Saudeihin? **Juha**

Kontro uskaltaa tehdä asioista omat johtopäätökset (24.2. Päivän Punkti). Älä eroa Räsänen. Olen aivan samaa mieltä. **Marja K.**

Oma elämä

Sinä anoppi/appiukko, älä kierrätä omia kärsimyksiäsi tilalle tulevaan lapsesi puolisoon, sillä siitä kärsii aikanaan myös lapsesi. **Lyhytnäköistä**

Peilin paikka

Valion kilpailijat aikoinaan pyrki kaupan hyllyyn alihinnoin. Nyt itku tuli. Katsokaahan peiliin. **Tuottajan kukkarolla**

Olikos se Valio joka alkoi tuoda maitoa ulkomailta? Minä kun muistelin että olis ollut joku muu..? **Tyhmä**

Hyvät Valion tuloksesta narisijat. Menkää omien hankintaosuuskuntien kokouksiin, niin voisi ymmärrys hieman kasvaa. **Edustajiston jäsen**

Ahvenanmaa

Ahvenanmaa on virallisesti ruotsinkielinen itsehallintoalue, jonka asema on vahvistettu kansainvälisillä sopimuksilla. Siksi siellä on eri lait. **Autonomia**

MARKKU VUORIKARI

Risto Lauhasen mukaan pienpuuta tarvitaan jatkossakin metsähakkeen raaka-aineeksi.

Metsähakkeen käyttö turvattava

Suomi on asettanut merkittävät lisäämistavoitteet metsähakkeen käytölle osana EU:n energia- ja ilmastopolitiikkaa.

Nuorten metsien hoitokohteiden pienpuu on tärkeä osa metsähakkeen hankintaa. Pienpuun korjuu on kuitenkin kallista poistettavien runkojen alhaisen litratilavuuden takia.

Siksi nuorten metsien hoitoon on saanut muun muassa korjuutukea.

Nuorten metsien hoito turvaa metsien suotuisan kasvukehityksen ja työllistää maaseudulla. Puun energiakäyttö vähentää kalliiden fossiilisten tuontipolttoaineiden käyttöä.

Uutiset pienpuun korjuutuen romuttumisesta ihmetyttävät niin metsänomistajia, alan organisaatioita kuin metsäkoneyrittäjiäkin. Kestävän metsätalouden rahoituslain varat uhkaavat huveta kansallisissa valtiontalouden säästötalkoissa.

Kemeratuet jäävät kuitenkin Suomen metsiin eivätkä valu ulkomaille pankkitukiin.

Metsäenergiasavotta on päässyt hyvään alkuun. Pienpuun korjuutuet on turvattava kansallisten ja EU-tason bioenergiatavoitteiden saavuttamiseksi.

Puun energiakäytöllä on kuitenkin vastustajansa. Metsälehden nettisivuilta lukemastaan sai vaikutelman, että puupoltto pilaa pääkaupunkiseudun ilman laadun. Puun energiakäyttö ei tunnu olevan pääkaupunkiseudun asia.

Puuenergia turvaa myös kansallisen huoltovarmuuden. Mahdollisissa poikkeusoloissa ei ole varaa puhua puun pienhiukkaspäästöistä.

Ollaan kovilla pakkasilla sitten metsissä puolijoukkueteltoissa, tai heräillään kylmään metropoleissa ilman sähköä ja lämpöä.

Risto Lauhanen
metsänomistaja
bioenergia-alan dosentti
Seinäjoki

Emäntäpako jatkunee...

Miksiköhän maajussit ruikuttaa, et emännät lähtöö... mitenkäs tässä on näin käynyt? Onko se työmäärä vai vähäinen arvostuksen saanti? Vai EU:n myötä tulleet suuret haasteet ja epävarmuus tulevaisuudesta?

Ovatkohan nämä ajaneet monet emännät umpikujaan. Kattokaapa ukkokullat onko teillä hellan vieressä kultakimpale, joka tarvis uuret saappahat ja kiitokset. Tehkääpä työtä sen ettehen et emännät pysyy torpissa...

Sielu tulkki

Kylläpä helpotti

Nyt se on taas urakoitu, maatalouden veroilmoitus.

Kun ei ole kirjanoppinut, mutta jollain tavalla tietokoneen käytön hallitsee, kirjanpito eteni hitaasti, mutta varmasti. Itse veroilmoituksen väsääminen tuotti muutaman tuskaisen hetken. Siinä kuluivatkin mukavasti neljä vapaapäivää navettatöistä.

Viisaampaa olisi tehdä kirjanpitoa pitkin vuotta, mutta tuntuu vain joka päivälle muutakin täytettä löytyvän.

Joku sanoisi, että viehän paperit kirjanpitäjälle tilitoimistoon. Ei ole tullut vietyä. Velipoika tosin usean vuoden ajan hoiti kunniallisesti meidänkin kirjanpitomme.

Näin itse tehden pysyy selvillä menoista, tuloista ja talouden tilasta. Ja kai se on jonkunlaista muistihäiriön ehkäisyäkin.

Jossain haastattelussa kysyttiin asiantuntijalta: Voiko Suomessa harjoittaa maatalouta ilman tukia? Vastaus oli selkeä: Ei voi.

Sellaisen vastauksen myös veroilmoitus näyttää. Verotettavaksi tuloksi jää lähes juuri se summa, mitä tukina on tilille maksettu. Mutta tililläkin sitä rahaa ei ole.

Maatalouden menoihin ei kirjata esim. yksityistalouden osuutta sähköstä, puhelimen ja auton käyttökuluista.

Voi vain huokaista, että jälleen kerran raha on riittänyt elämiseen.

Tänä vuonna myös maatalouden veroilmoituksen sai lähettää sähköisesti. Siihen eivät taitoni riittäneet, mutta onneksi voi hyödyntää kouluja käyneitä nuoria, joilla tietokoneen temput ovat hallinnassa.

Jos joku ei vielä ole tukihakemusta ennen lähettänyt sähköisesti, se kannattaa tehdä. Se on monin verroin helpompi asia kuin veroilmoituksen tekeminen ja lähettäminen.

Ai niin, pitäisi vielä maksaa verotilille se 36,91 euroa, minkä kausiveroilmoitus näytti maksettavaksi!

Merja Ylitalo
Sastamala

Kaikilla ei ole hellan vieressä omaa kultakimpaletta.

Alkoholipolitiikkaa on kiristettävä

Meidän itse itseään vastuulliseksi kehuva hallitus voisi istahtaa edes hetkeksi alas ja tarkkailla kotimaista lähiympäristöä ja sen hyvinvointia päihteiden käytön näkökulmasta. Tästä voisi syntyä tarpeellisia ahaa-elämyksiä yhteiskunnan hyvinvoinnin edistämiseksi.

Hiihtokeskuksessa vierailu avasi taas kerran silmät totuudelle, joka on päässyt unohtumaan arkisen elämän myötä, jota elän ilmeisesti epänormaalin rauhallisessa ympäristössä.

Ihan ensimmäisenä alkoholin myyminen pitäisi kieltää paikoissa, joissa ruokaillaan.

Olemme päässeet jo eroon tupakansavusta, joka luo ruokailulle ilman puolesta terveellisen ympäristön.

Nyt me, jotka käymme syömässä nälkäämme, joudumme katselemaan myötähäpeän verhon läpi normaaleita ihmisiä, jotka jo pienenkin alkoholiannoksen jälkeen ryhtyvät käyttäytymään epäaidosti ja jopa muille ihmisille vaarallisesti.

Kaikkien sellaisten julkisten paikkojen, joissa on alaikäisiä läsnä, pitäisi olla ehdottomasti alkoholivapaata aluetta.

Olette varmaan kaikki nähneet vanhempia jotka ovat päihtyneinä omien lastensa kanssa.

Tämä on ehkä pahinta henkistä väkivaltaa omaa lastansa kohtaan, mutta jostain käsittämättömästä syystä täysin laillista ja hyväksyttävää.

Muistelkaa omaa lapsuuttanne ja kokemuksia humaltuneista vanhemmistanne – tämä antaa perspektiiviä.

Alkoholia mainostetaan täysin avoimesti. Viinan ympärille on perustettu jopa aikakausilehtiä, jotka kertovat esimerkiksi viinin lipittämisestä ja sen hienoudesta.

Jos olet seurannut väkivaltauutisia lehdistöstä, olet huomannut, että kaikki väkivalta liittyy alkoholiin tavalla tai toisella. Leipäveitsi heiluu, nyrkit viuhuvat ja aseet paukkuvat.

Pahanolon määrä, jonka alkoholi tuo ihmissuhteisiin epäaidon ja väkivaltaisen käytöksen myötä, on valtavan suuri.

Huolestuttavinta on se, että silloin, kuin väkivalta liittyy alkoholiin, se on yhteiskunnan valvovien elinten näkökulmasta hyväksyttävää.

Paavo Juntunen
Tuusula

VIERASKOLUMNI

Viljelijä on lomansa ansainnut

Kuukausi sitten oli Demarilehdessä vaatimus, jälleen kerran, että maatalouden lomitusjärjestelmä on lopetettava.

Kirjoittaja perusteli vaatimustaan sillä, että köyhäin hoitoon ei riitä rahaa, koska rikkaat maajussit kuittaavat omien lomiensa pyörittämiseen yhteiskunnan huono-osaisille kuuluvat rahat.

Tuttu näkökulma, tutusta suunnasta.

Maatalouslomitukseen kohdistettu kritiikki on sinänsä ymmärrettävää, sillä lomitusjärjestelmän historiaa ei enää tunneta eikä perusteita siihen, miksi karjatalousyrittäjille kustannetaan yhteiskunnan rahoista vuosi- ja sijaisapulomitusta.

Karjatilojen lomitusjärjestelmä synnytettiin 1970-luvun sosiaalivaltion rakentamisen aikana. Maaseudun raskas ja työvoimavaltainen, matalan tuottavuuden ala, pääsi osaksi yhteiskunnan sosiaalisia tulonsiirtoja.

Karjatilalliset saivat oikeuden vuosilomaan ja sairausajan ammattitaitoiseen työvoimaan. Yhteiskunta otti vastuuta karjatilallisten jaksamisesta työssään.

Maatalousyrittäjän vuosiloma on tänä vuonna 26 päivää. Tämä tarkoittaa sitä, että karjatilallisen työvuodessa on 340 työpäivää.

Tälle vuodelle on valtio arvioinut budjetissaan keskimääräisen lomituspäivän olevan 6,8 tuntia. Lomitustuntien perusteella kotieläintöitä tiloilla tehdään lähes 2 400 tuntia vuodessa loma-oikeutettua kohti.

Valtiolle viljelijöiden ja turkistarhaajien lomajärjestelmä maksaa tänä vuonna 200 miljoonaa euroa.

Tällä summalla hallinnoidaan lomajärjestelmää ja maksetaan palkat 4 600 vakituiselle lomittajalle ja lähes 700:lle asiamiehelle ja hallintoihmiselle, jotka tuottavat 23 000 maatalousyrittäjälle lomituspalvelut. Lomitusjärjestelmä on melkoinen maaseudun työllistäjä.

Lomitusjärjestelmä ei ainoastaan tuota viljelijöiden vuosilomia vaan ylläpitää sijaisapujärjestelmää, jolla pystytään turvaamaan kotieläintilojen toiminta yrittäjien sairastuttua, perhevapaiden tai kuntoutusten aikana.

Tilojen käyttämä sijaisapulomitus on yllättävän yleista. Kun vuosilomituksissa tehtiin viime vuonna 630 000 työpäivää, oli sijaisapulomituksia 435 000 työpäivää. Tämä kertoo siitä, että kotieläinten hoito on raskasta ja tapaturma-altista työtä.

Maatalous on viimeisten viidenkymmenen vuoden aikana kokenut kovan rakennemuutoksen.

Rajut tuotannonsupistukset 1960- ja 1970-luvulla tekivät karmeaa jälkeä maaseudun aineelliseen ja henkiseen pääomaan. Toisaalta, vaikka toista väitetään, EU-jäsenyys toi osalle tiloista mahdollisuuden investoida tuotantoon parempien rahoitusohjelmien avulla.

Monet maatalouden heikkoa tuottavuutta moittivat talousviisaat katsovat maatalouden rakennemuutosta liian lyhyellä perspektiivillä. Suorassa luontosuhteessa toimiva elinkeino ei toimi Excel-taulukkoa vääntelemällä.

Maatalouden kehittämistä on jatkettava. Tähän tarvitaan yhteiskunnan toimia. Hitaasti pääomia kasvattava elinkeino tarvitsee pitkäaikaista rahoitusta edelleen.

Yhteiskunnassa pitäisi myös avata uusi maakeskustelu. Miten turvataan kehittyvien tilojen maansaanti?

Sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja yhteiskunnallisen tasa-arvon vuoksi kotieläintilojen lomitusjärjestelmää on edelleen kehitettävä ja on huolehdittava siitä, että päteviä maatalouslomittajia koulutetaan riittävästi moderneille karjatiloille.

TIMO KÄSSI
on talonpoika Uuraisilta.

timok@elisanet.fi

HUIDUNPERÄ

Ruotsin maaseutu vieraana Ateneumissa

Naapurimme Ruotsi puhuttaa meitä suomalaisia nyt kahdella erikoisella ja sanottaisiinko että varsin sympaattisella tavalla.

Juuri on saatu iloisia perheuutisia naapurimaan hovista, kun kruununprinsessa Viktoria ja puolisonsa saivat tyttären ja monarkia näin kaivatun kruununperillisen.

Uutiset ja lehtiartikkelit kertovat myös, että Helsingin Ateneumissa on parhaillaan esillä Ruotsin kuulun taiteilijan Carl Larssonin näyttely.

Larsson on maansa kuvataiteen huippuja, sen suosituimpia, 1800-luvun loppupuolella ja 1900-luvun alkupuolella laajan tuotantonsa luonut. Taiteilija profiloitui erityisesti aikansa maaseudun ja sen perhe-elämän myönteisenä kuvaajana.

Ateneumin Larsson-näyttely on kerännyt kiinnostunutta yleisöä. Asiaan kuuluu, että näyttelyyn mennään sisällön ansiosta perheittäin ja että myös leikki-ikäiset kuuluvat tämän näyttelyn katsojiin.

Vuonna 1853 syntynyt Carl Larsson oli aikansa maaseutu- ja perhemyönteisen elämänmuodon ensimmäisiä ja maan taidehistorian parhaita kuvaajia.

Väriskaalansa on heleän valoisa, tuotantonsa vesivärejä suosiva ja siten raskaita öljyvärejä ja niiden voimallisia värisävyjä kaihtava.

Merkittävää on, että molemmilla puolin Pohjanlahtea, niin Ruotsissa kuin Suomessakin, oli 1800-luvun loppupuolella taidemaalarinsa, jotka vaikuttivat kotimaassaan erityisen merkittävästi ja mikä erikoista, lisäksi vielä yhtäläisesti ajan maaseudun ja maaseutumaisen elämänmuodon kuvaajina.

Heistä Carl Larsson syntyi 1853, Suomen Eero Järnefelt taas tasan vuosikymmen myöhemmin.

Molemmat opiskelivat Pariisissa, ja molemmille kotiseutu merkitsi aivan erityistä. Larssonille kyse oli Taalainmaasta, Järnefeltille Savosta. Huomio on kiinnostava näin aluepolitiikkamme säästöpolitiikan päivinä. Molemmille taiteilijoille maaseutu oli oma elinympäristö.

Larsson oli lähtöisin työväenluokasta. Isä oli sekatyömies ja äiti pyykkäri. Onnellinen sattuma osaltaan lie vaikuttanut, että Carl Larsson sattui pääsemään taiteilijanuralle eli koulutukseen. Larssonin lapsuus oli sitä paitsi erityisen ankea ankaran isän vuoksi.

Erikoista olikin, että Larsson sittemmin omalla taiteellaan, myönteisellä ja valoisalla suhtautumisellaan ympäröivään maailmaan, kompensoi ruhtinaallisesti sen, mitä vaille oli lapsuudessaan jäänyt.

Kotoaan Taalainmaan Sundbornista maalatut maisemat ja kotien sisäkuvat kertoivat taiteilijan harvinaisen sympaattisesta, myönteisestä suhtautumisesta kuvattavaansa, ajan maaseutuun ja sen ihmisiin.

Larssonin taiteen suositut kuvateokset alkoivat ilmestyä muissakin maissa Saksaa myöten. Kun Larsson 1919 kuoli, oli suosituinta teostaan ehditty myydä 197 000 kappaletta.

Suomi ja maaseutunsa saivat vastaavasti samanaikaisesti suuren kuvataiteilijansa Eero Järnefeltistä. Järnefelt syntyi vuosikymmenen Larssonia myöhemmin.

Historiamme on luokitellut Järnefeltin Suomen taiteen kuulun kultakauden johtaviin kuuluvaksi taiteilijaksi, maaseudun maiseman ja kansanelämän kuvaajaksi, lisäksi myös muotokuvamaalariksi.

Kun Larssonilla Taalainmaa ja Sundborn olivat kotiseutunsa, Järnefeltille sitä olivat Savo ja Muuruvesi.

Suuria eroja taiteilijoiden lähtökodissa oli.

Kun Larsson nousi työläisperheestä, Järnefeltin isä oli Savossa kruununvoudin poikana syntynyt kenraali ja läänin kuvernööri, aikansa voimakas suomalaisuusmieskin.

Hän tyrmäsi ruotsin julistamalla suomen Mikkelin ja Kuopion läänien viralliseksi kieleksi.

Kun Larsson kuvasi Ruotsille sen maaseudun ja kansanelämän sympaattisella, eleettömällä tavallaan Taalainmaassa, meillä tuli Savosta, Kuopiosta, kulttuurimme toimellinen linnake taidemaalareiden Järnefeltin ja Pekka Halosen ynnä ajan kirjailijoitten ansiosta.

Niin elivät 1800-luvun jälkipuoliskon taiteilijat kummankin puolen Pohjanlahtea.

Meillä Suomessa tutustuttiin Larssonin taiteeseen jo vuonna 1913 Ateneumissa ja Turun taidemuseossa. Nyt Larsson-näyttely esiteltiin ensin Turussa ja on katsottavissa Ateneumissa huhtikuun loppuun.

Larsson-tuntemuksellamme on historiansa. Hieman toisin lie maamme taiteen tuntemisen laita naapurissa.

HEIKINTYTÄR